

en Sporudvidelse ved Brande Station, hvilken Sporudvidelse er ganske nødvendig; naar der skal tages fat paa Bygning af Funder—Bramminge-Banen, som der nu er givet Ordre til at gøre færdig i den kommende Sommer — det har jeg i alt Fald hørt; om det er rigtigt, ved jeg ikke. Hvad denne Bane angaar, har vi faaet saa mange Løfter; at det næsten er haabløst at tro paa noget som helst. Der blev for adskillige Aar siden, i 1913—14, trod jeg, det var; truffet Aftale med den højtærede Minister om; hvornaar denne Bane skulde være færdig. Jeg, der bor i den Egn, og som saa, hvorledes Arbejdet gik, kunde se, at det var en Umulighed, at Aftalen kunde holdes; og derfor rettede jeg ogsaa Kritik mod den højtærede Minister og Administrationen. Den højtærede Minister svarede mig da: Naar det er bestemt, at Banen skal være færdig til Aabning i Foraaret 1918, saa bliver den færdig; det er en Aftale med Finansudvalget, og saa er den Pot ikke længere. Det var det Svar, jeg fik, men endnu er der ingen Udsigt til, at Banen kan blive aabnet i en nær Fremtid. Jeg vil i og for sig ikke lægge den højtærede Minister det til Last. Jeg tror, der her er forskellige Omstændigheder, som den højtærede Minister ikke har kunnet overvinde. Den højtærede Minister kan ikke som Digteren sige: Der var en Tid, da jeg var meget lille. Han kunde egentlig med Rette sige: Der var en Tid, da jeg var meget større. Den Gang, den højtærede Minister blev Trafikminister, var der mange, og iblandt dem var jeg; der troede paa, hvad der den Gang blev sagt: Nu kommer der en Mand i Spidsen for de danske Statsbaner, der virkelig er i Stand til at faa Gang i det hele. Hvor sørgeligt er vi ikke blevet skuffet; vi, der havde den gode Tro! Og jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Minister selv er blevet maaske endnu mere skuffet.

Men naar Lovgivningsmagten har bevilget den ene Million efter den anden for at faa Arbejdet sat i Gang, er det nedslaaende at have i den Betragtning, at det ikke lader sig gøre, fordi der staar en uigennemtrængelig Mur af administrative Kræfter, som det hverken er Rigsdagen eller Regeringen muligt at gennembyrde. Jeg ved meget vel, at man har sagt, at en saadan Bane som Funder—Bramminge-Banen lader sig, ligesom andre Baner, ikke anlægge, fordi vi hverken har Skinner eller Sveller. Men hvad Funder—Bramminge-Banen angaar, har vi aldrig manglet Skinner; for øvrigt var denne Bane jo ogsaa projekteret

saa længe før Krigen og skulde ifølge Aftalen med Finansudvalget have været færdig saa tidlig, at Materiellet maatte være til Stede. Men ikke alene ligger Skinnerne paa Pladsen og kunde have været brugte, vi har ogsaa de store Statsskove med de store Grantræer. Administrationen vil maaske sige: Ja, men vi har et Reglement, der paabyder, at Svellerne skal være af enten pommersk eller svensk Fyr, og saa kan vi ikke bruge dansk Gran, det vilde være for kostbart o. s. v. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det havde været værd at gøre et Forsøg; Statens Skov-Palsgaard ligger der, en af de ældste, vi har, og en af dem, der har de største og bedste Grantræer.

Jeg har her en Bemærkning at indskyde, en Bemærkning om; hvor haardhændet man fra Statsbanernes Side synes at tage paa Smaating. Den Gang, Besigtigelseskommissionen beskæftigede sig med Funder—Bramminge-Banen, kæmpede det daværende ærede Medlem fra Bræstrup som en tapper Folketingsmand for sin Kreds, for at den lille Landsby Ejstrup, som laa ved Banelinien, ikke skulde gaa rabundus som Følge af, at man havde sat sig i Hovedet, at Stationen skulde ligge et godt Stykke fra Byen. Det var en lille, opdukkende Landsby, beboet af unge fattige Haandværkere. De saa, at der her var en Fare, der truede deres Eksistens, og de sendte en Deputation herover. Jeg og flere gik med den til den daværende Generaldirektør, Ambt, og det daværende Ministerium. Man svarede, at de tekniske Vanskeligheder, der havde bevirket, at Stationen var projekteret et Stykke fra Byen, kunde man komme ud over, hvis Beboerne vilde give 10 000 Kr., idet de saa selv skulde paatage sig nogle private Vejanlæg. Byens Beboere vilde nødig se deres Eksistens truet; de sagde derfor: Godt, saa skaffer vi de 10 000 Kr. Det havde været mere naturligt, om Kommunen havde skaffet dem, men Sagen var, at den bestod af to Sogne, af hvilke det ene var jaloux paa det andet, fordi det skulde have Banen med Station. De fattige Beboere samlede saa de 10 000 Kr. og rejste glade hjem i Tillid til, at nu skulde de faa Stationen flyttet. Da saa Besigtigelseskommissionen kom, sagde den: Nej, den Ordning kan vi ikke gaa ind paa; dersom I ikke inden 48 Timer skaffer yderligere 10 000 Kr., faar I ikke Stationen flyttet. Det var deres Eksistens, der stod paa Spil, saa de maatte skaffe Pengene, og de gjorde det.

Nu ved jeg, at der har været indsendt et Andragende til den højtærede Minister,